

indgreb ikke forudsætter et lige så højt pris- eller avanceniveau, som et indgreb efter den generelle konkurrencelov. Endelig betyder det, at et indgreb ikke forudsætter, at et for højt pris- eller avanceniveau skal have været konstateret i en længere periode, men kan foretages umiddelbart, når det konstateres, at en aktør anvender urimelige priser og avancer.

Ved urimelige priser og avancer forstås priser og avancer, der er højere, end det ville være tilfældet under virksom konkurrence. Afgørelsen heraf må ske gennem en hypotetisk præget bedømmelse af forholdene, som de ville være i et konkurrencepræget marked. Der kan derfor ikke kræves et egentligt bevis for, hvad prisen eller avancen ville være, men der kræves en væsentlig sandsynliggørelse.

Den foreslåede § 20 a gør det muligt for Konkurrencestyrelsen at foretage indgreb over for aktører, der fastsætter priser, som ligger over prisen i andre lande med en effektiv betalingsformidling, eller priser, der ikke står i et rimeligt forhold til omkostningerne, eller priser, der medfører en overnormal indtjening, det vil sige en forrentning af investeringerne i det pågældende forretningsområde, der overstiger forrentningen for virksomheder i virksom konkurrence.

Bestemmelsen i § 20 a, stk. 1, er udformet generelt, således at den omfatter prisfastsættelsen hos enhver virksomhed, der fastsætter gebyrer og vederlag i forbindelse med kortbetalinger. Der er herved taget højde for, at betalingskortsystemer kan organiseres på mange måder. I nogle systemer udføres flere funktioner i samme selskab. I andre systemer er funktionerne mere eller mindre adskilte. Således kan fx kortudstedelse, betalingsindløsning, betalingsclearing og infrastrukturydelser i forbindelse med betalingsformidling foregå i forskellige virksomheder. Bestemmelsen omfatter alle virksomheders prisfastsættelse i forbindelse med kortbetalinger, herunder kortudstederes fastsættelse af gebyrer m.v. til kortindehavere, vederlag og gebyrer fastsat af betalingsindløsningsvirksomheder over for betalingsmodtagere, vederlag og gebyrer fastsat over for betalingsindløserne af virksomheder for infrastrukturydelser, og clearing og gebyrer fastsat af betalingsmodtagere over for kortindehavere.

Påbud efter § 20 a, stk. 2, nr. 1 og 2, kan ske i form af priser eller avancer, der ikke må overskrides, eller ved fastsættelsen af bestemte kalkulationsregler ved beregningen af priser og avancer.

Ved § 20 a, stk. 2, er der tilsigtet den størst mulige fleksibilitet i forbindelse med påbud vedrørende priser og avancer. Bestemmelsen giver således mulighed for, at der kan fastsættes kalkulationsregler, som med-

fører, at de enkelte virksomheder på betalingskortmarkedet får tilskyndelse til at forbedre effektiviteten.

Til nr. 6.

Den foreslåede ændring er en konsekvens af lovforslag nr. L 44, om lov om behandling af personoplysninger, som justitsministeren fremsatte den 8. oktober 1998.

Til nr. 7 og 8.

De ændrede forslag er en konsekvens af forslaget i nr. 11, der indebærer, at man fremover frit kan aftale mellem kortudsteder og betalingsmodtager, hvem der skal bære tabet i de tilfælde, hvor der sker misbrug af et kort eller et betalingssystem uden kort men med kode.

De foreslåede konsekvensrettelser bringer samtidig overensstemmelse mellem formuleringerne i § 21, stk. 6 og 7, og 26 e, stk. 6 og 7. Den foreslåede bestemmelse har til formål at sikre, at kortindehaver altid vil kunne rette krav, der følger af misbrug af systemet, mod kortudstederen, når kortindehaveren ikke selv skal bære tabet. Kortindehaveren kan således holde sig umiddelbart til kortudstederen og er ikke henvist til at søge et mistet beløb inddrevet hos misbrugeren eller betalingsmodtageren. Kortudstederen og betalingsmodtageren vil indbyrdes kunne aftale en ansvarsfordeling mellem sig.

Det følger af betalingskortlovens § 12 a, at der kan gribes ind over for bl.a. urimelige kontraktvilkår, som en kortudsteder måtte anvende overfor en betalingsmodtager. Den foreslåede ændring indebærer således ikke, at kortudsteder får fuldstændig fri mulighed for at kræve, at betalingsmodtager skal bære de tab, som opstår i betalingssystemet. Vilkåret må vurderes i lyset af den samlede aftale, og herunder om aftalen ensidigt tilgodeser den ene af parterne.

Til nr. 9.

Det er fundet hensigtsmæssigt, at Konkurrencestyrelsens afgørelser på dette specielle område er undergivet rekurs til Konkurrenceankenævnet efter de almindelige regler, der gælder for klage over Konkurrencerådets afgørelser.

Konkurrencestyrelsens afgørelser kan således påklages til Konkurrenceankenævnet af den, afgørelsen retter sig til, eller den som i øvrigt har en individuel, væsentlig interesse i sagen.

Som udgangspunkt har klage ikke opsættende virkning, men kan meddeles opsættende virkning af enten Konkurrencestyrelsen eller af Konkurrenceankenævnet.